

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 273 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego można kumulować postępowanie administracyjne dotyczące stosowania przymusowego środka administracyjnego i postępowanie karnoadministracyjne dotyczące nałożenia sankcji majątkowej za ten sam czyn przeciwko tej samej osobie, polegający na braku zarejestrowania i naliczenia sprzedaży towarów poprzez wystawienie dokumentu sprzedaży?
- 1.1. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy art. 273 dyrektywy 2006/112 i art. 52 ust. 1 karty należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego można kumulować postępowanie administracyjne dotyczące stosowania przymusowego środka administracyjnego i postępowanie karnoadministracyjne dotyczące nałożenia sankcji majątkowej za ten sam czyn przeciwko tej samej osobie, polegający na braku zarejestrowania i naliczenia sprzedaży towarów poprzez wystawienie dokumentu sprzedaży, w sytuacji gdy w uregulowaniu tym nie ustanowiono równocześnie obowiązku organów właściwych do przeprowadzenia obydwu postępowań i sądów, dotyczącego kontroli skutecznego stosowania zasady proporcjonalności, przy uwzględnieniu ogólnego ciężaru skumulowanych środków w stosunku do ciężaru konkretnego naruszenia?
2. Jeśli możliwość stosowania art. 50 i art. 52 ust. 1 karty nie zostanie potwierdzona w niniejszym wypadku, czy art. 273 dyrektywy 2006/112 i art. 49 ust. 3 karty należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak art. 186 ust. 1 Zakon za danyk wyrchu dobawenata stojnost (ustawy o podatku od wartości dodanej, zwanej dalej „ZDDS”), w którym za ten sam czyn tej samej osoby – polegający na braku zarejestrowania i naliczenia sprzedaży towarów poprzez wystawienie dokumentu sprzedaży – przewidziano, obok nałożenia sankcji majątkowej określonej w art. 185 ust. 2 ZDDS, zastosowanie przymusowego środka administracyjnego polegającego na „opieczętowaniu obiektu” przez okres 30 dni?
3. Czy art. 47 akapit pierwszy karty należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on środki ustanowione w prawie krajowym w celu zagwarantowania ochrony interesu określonego w art. 273 dyrektywy 2006/112, takie jak wstępne wykonanie przymusowego środka administracyjnego polegającego na „opieczętowaniu obiektu” przez okres 30 dni w ramach ochrony domniemanego interesu publicznego, przy czym ochrona przed tym wstępnym wykonaniem jest ograniczona przed sądem do oceny przeciwnego, porównywalnego interesu prywatnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 22 lutego 2021 r. – postępowanie karne przeciwko IR

(Sprawa C-105/21)

(2021/C 163/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

IR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sytuacja, w której wydający nakaz organ sądowy, o którym mowa w art. 6 ust. 1 decyzji ramowej [Rady 2002/584 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi], nie podjął żadnych starań, aby powiadomić poszukiwaną osobę o faktycznych i prawnych podstawach jej aresztowania i o możliwościach zaskarżenia tego aresztowania, podczas gdy osoba ta znajduje się na terytorium państwa członkowskiego wykonującego nakaz, jest zgodna z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 5 ust. 4, art. 5 ust. 2 w związku z art. 5 ust. 1 lit. c) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także z art. 47 karty, prawem do swobodnego przemieszczania się i pobytu, zasadą równoważności oraz zasadą wzajemnego zaufania?

- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy zasada pierwszeństwa prawa Unii przed prawem krajowym wymaga, by organ wydający nakaz nie dokonywał takiego powiadomienia, a także – jeśli pomimo braku takiego powiadomienia poszukiwana osoba wystąpi z żądaniem uchylenia krajowego nakazu aresztowania – czy wymaga ona, by wydający nakaz organ sądowy rozpatrzył co do istoty to żądanie dopiero po przekazaniu poszukiwanej osoby?
- 3) Jakie są odpowiednie środki prawne przewidziane w prawie Unii, aby dokonać takiego powiadomienia?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2020 r. w sprawie T-24/20, Junqueras i Vies / Parlament, wniesione w dniu 25 lutego 2021 r. przez Oriola Junquerasa i Viesa

(Sprawa C-115/21 P)

(2021/C 163/23)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Oriol Junqueras i Vies (przedstawiciel: adwokat A. Van den Eynde Adroer)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia szóstej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2020 r. w sprawie T-24/20;
- uznanie skargi wniesionej przez tę stronę za w pełni dopuszczalną;
- powtórzenie postępowania w tym celu, by – w wyniku stwierdzenia dopuszczalności skargi – szósta izba Sądu Unii Europejskiej kontynuowała jej rozpatrywanie;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności oraz niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy: Naruszenie prawa poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 13 ust. 3 i 7 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) (¹). Nie ma utraty mandatu lecz zastosowanie podstawy niepołączalności niewykazanej zgodnie z art. 7 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976). Parlament Europejski nie mógł odnotować żadnej utraty mandatu O. Junquerasa ani zaistnienia żadnej podstawy niepołączalności wykazanej zgodnie z art. 7 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976), ponieważ nie zaistniało ani jedno, ani drugie; „odnotowując”, Parlament Europejski przyznaje skutki prawne decyzji, która nie mogła ich mieć i staje się decyzją zaskarżalną w rozumieniu art. 263 TFUE, naruszającą interesy O. Junquerasa (w szczególności art. 39 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, zwanej dalej „kartą” i art. 9 protokołu nr 7 o przywilejach i immunitetach UE).

Drugi: Naruszenie prawa poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Zaskarżone postanowienie narusza prawo, ponieważ stwierdzono w nim, że Parlament Europejski nie ma kompetencji, by odmówić uznania podstaw niepołączalności zgodnie z tym przepisem. Z powodu niezastosowania art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego decyzja Parlamentu zmienia sytuację prawną O. Junquerasa, narusza jego prawa (w szczególności w myśl art. 39 karty i art. 9 protokołu nr 7 o przywilejach i immunitetach UE) i w związku z tym zaskarżone postanowienie narusza prawo poprzez stwierdzenie, że nie można wnieść skargi zgodnie z art. 263 TFUE.